

www.lindelows.se

Min oskuld och Pearl Harbor (2010) har ett nyskrivet efterord av författaren **Stig Hansén**. Det har han valt att kalla BUKOWSKI ÄR EN HERRELÖS HUND. Här ett smakprov. Läs hela efterordet på sidan 333:

”Bukowski vet: Man väljer sina minnen, de som får en att överleva och orka vidare. Ja, han stärker sig med dem.

Stärker sig.

Det är nog det han gör. Han blir barnet, får barnets blick, men skriver med den vuxnes erfarenhet. Om hans far som alltid var arg för något. Om de ständiga slagsmålen. Om de andra som sa att han var tokig. Om när hans far tog ner rakstrigeln från kroken och slog och slog och varje slag ökade smärtan. Jag visste att om jag skrek skulle han kanske sluta, men vetskapen om det, och om att han ville att jag skulle skrika, hindrade mig.”

till alla fäder

I

Det första jag minns är att jag befinner mig under någonting. Det var ett bord, jag såg ett bordsben, jag såg benen på folk, och en bit av bordsduken som hängde ner. Det var mörkt där nere, jag tyckte om att vara där. Det måste ha varit i Tyskland. Jag bör ha varit mellan ett och två år gammal. Det var 1922. Jag mådde bra under bordet. Ingen tycktes medveten om att jag var där. Solstrålar lyste på mattan och på folks ben. Jag tyckte om solstrålarna. Folks ben var inte intressanta, inte som bordsduken som hängde ner, inte som bordsbenet, inte som solstrålarna.

Sen finns ingenting ... sen en julgran. Stearinljus. Fågelprydnader: fåglar med små bärvistlar i näbbarna. En stjärna. Två stora människor som skriker och slåss. Folk som äter, alltid folk som äter. Jag åt jag också. Skeden var böjd så att jag måste ta upp den med högerhanden om jag ville äta. Om jag tog upp den med vänstra handen böjde skeden sig bort från min mun. Jag ville ta upp skeden med vänstra handen.

Två människor: en större med lockigt hår, stor näsa, stor mun och tjocka ögonbryn, som alltid föreföll arg och ofta skrek; en mindre människa som var tystlåten, rund i ansiktet, blekare, med stora ögon. Jag var rädd för dem båda två. Ibland fanns där en tredje person, en tjock som var klädd i klänningar med spetsar kring halsen. Hon bar en stor brosch och hade en massa vårtor

i ansiktet som det växte små hårstrån ur. ”Emily” kallade man henne. De här människorna verkade inte må bra tillsammans. Emily var min farmor. Min far hette ”Henry”. Min mor hette ”Katherine”. Jag kallade dem aldrig vid förnamn. Jag var ”Henry junior”. De här människorna talade för det mesta tyska, och i början gjorde jag det också.

Det första jag kommer ihåg min farmor säga var: ”Jag kommer att överleva er *allihop!*” Första gången hon sa det var just innan vi skulle börja en måltid, och hon skulle komma att säga det många gånger igen, precis innan vi skulle börja äta. Att äta tycktes vara mycket viktigt. Vi åt potatismos och sky, särskilt på söndagar. Vi åt också rostbiff, korv med surkål, gröna ärtor, rabarber, morötter, spenat, skärbönor, kyckling, köttbullar med spaghetti, ibland varierat med ravioli; vi fick kokt lök, sparris, och varje söndag mördegskaka med jordgubbar och vaniljglass. Till frukost fick vi rostad bröd och korv eller pannkakor eller våfflor med bacon och äggröra vid sidan om. Och alltid kaffe. Men vad jag minns bäst är nog potatismos med sky och min farmor Emily som säger: ”Jag kommer att överleva er *allihop!*”

Hon kom ofta och hälsade på oss sen vi hade kommit till Amerika. Hon for med den röda spårvagnen från Pasadena till Los Angeles. Vi hälsade sällan på henne, men då körde vi ditut i T-Forden.

Jag tyckte om min farmors hus. Det var ett litet hus under ett tak av pepparträdkronor. Emily hade alla sina kanariefåglar i olika burar. Ett besök minns jag bäst. Den kvällen gick hon omkring och la vita huvor över burarna så att fåglarna skulle kunna sova. Folk satt på stolar och pratade. Det fanns ett piano där och jag satt vid pianot och slog på tangenterna och lyssnade på ljuden

medan folk pratade. Jag tyckte bäst om tangentljuden uppe i pianots ena ände där det knappt kom något ljud alls – ljudet från tangenterna lät som isbitar som slår emot varandra.

”Sluta upp med det där!” sa min far med hög röst.

”Låt pojken spela piano”, sa min farmor.

Min mor log.

”Den pojken”, sa min farmor, ”när jag skulle plocka upp honom ur vaggan för att kyssa honom slog han till mej på näsan!”

De fortsatte att prata och jag fortsatte spela piano.

”Varför kan du inte låta stämman den där grunkan?” frågade min far.

Sen en dag sa man att vi skulle åka och hälsa på min farfar. Min farfar och farmor bodde inte ihop. Man sa att min farfar var en dålig människa som luktade illa ur munnen.

”Varför luktar han illa ur munnen?”

De svarade inte.

”Varför luktar han illa ur munnen?”

”Han dricker.”

Vi satte oss i T-Forden och körde iväg för att hälsa på min farfar Leonard. När vi kom fram och stannade stod han på verandan till sitt hus. Han var gammal men stod mycket rak. Han hade varit arméofficer i Tyskland och hade kommit till Amerika när han fått höra att gatorna var belagda med guld. Det var de inte, så han blev chef för en byggfirma.

De andra gick inte ut ur bilen. Farfar vinkade åt mig med ett finger. Någon öppnade en dörr, jag klättrade ut och gick bort mot honom. Hans hår var alldeles vitt och långt och hans skägg var alldeles vitt och långt, och när jag kom närmare såg jag att hans ögon lyste,

som blå lampor som betraktade mig. Jag stannade en bit ifrån honom.

”Henry”, sa han, ”du och jag, vi känner varann. Stig in i huset.”

Han höll ut handen. När jag kom närmare kände jag att hans andedräkt stank. Den var mycket stark men han var den vackraste man jag någonsin sett och jag var inte rädd.

Jag följde med honom in i hans hus. Han ledde mig till en stol.

”Sätt dej ner. Jag är väldigt glad åt att se dej.”

Han gick in i ett annat rum. Sen kom han ut med en liten tennask.

”Den är till dej. Öppna den.”

Jag hade besvär med locket, jag kunde inte öppna asken.

”Här”, sa han, ”ge hit den.”

Han lossade locket och gav mig asken tillbaka. Jag öppnade locket och där låg ett kors, ett tyskt kors med ett band.

”Nämen”, sa jag, ”behåll det.”

”Det är ditt”, sa han, ”det är bara en gummibricka.”

”Tack.”

”Bäst du går nu. Dom blir oroliga.”

”Allright. Adjö.”

”Adjö, Henry. Nej förresten, vänta ...”

Jag stannade. Han stack ner ett par fingrar i en liten framficka i byxorna och drog i en lång guldkedja med andra handen. Sen räckte han mig sitt fickur av guld, med kedjan.

”Tack, farfar ...”

Därutån för väntade de på mig och jag klev in i T-Forden och vi for iväg. De pratade allesammans om en massa saker medan vi körde. De pratade jämt, och nu pratade

de hela vägen tillbaka till min farmors hus. De talade om många saker men aldrig en enda gång om min farfar.

2

Jag kommer ihåg T-Forden. Fotstegen satt högt upp och kändes vänliga. Kalla dagar, på morgnarna och ofta annars också, fick min far sätta i handveven framtill och dra runt den många gånger för att få igång bilen.

”Man kan bryta armen på det här. Den sparkar tillbaka som en häst.”

Vi for på söndagsutflykter i T-Forden när farmor inte kom och hälsade på. Mina föräldrar tyckte om apelsinlundarna, kilometervis av apelsinträd som antingen blommade eller var fulla av apelsiner. Mina föräldrar hade en picknickkorg och en metallkista. I kistan fanns djupfrysta burkar med frukt på kolsyreis, och i picknickkorgen wienerkorv och leverkorv och salamismörgåsar, potatischips, bananer och läsk. Läsken flyttades hela tiden fram och tillbaka mellan metallådan och picknickkorgen. Den frös snabbt och sen måste den tinas.

Min far rökte Camelcigarretter, och han kunde många tricks och lekar med Camelpaketen som han visade oss. Hur många pyramider finns det där? Räkna dom. Vi räknade och sen visade han oss på fler.

Han gjorde också tricks med kamelpucklarna och orden som stod tryckta på paketen. Camelcigarretter var magiska cigarretter.

Jag minns särskilt en söndag. Picknickkorgen var tom. Men vi fortsatte ändå genom apelsinlundarna, längre och längre bort från var vi bodde.

”Daddy”, frågade min mor, ”tar inte bensinen slut?”

”Nej, vi har massor med jävla bensin.”

”Vart ska vi?”

”Jag ska greja mej några jävla apelsiner!”

Min mor satt alldeles still medan vi åkte vidare. Min far körde in till väggkanten, parkerade nära ett stålträdsstaket och där satt vi och lyssnade. Min far sparkade upp dörren och klev ut.

”Ta med korgen.”

Vi klättrade in allihop genom staketets glipa.

”Följ efter mej”, sa min far.

Så var vi mellan två rader apelsinträd, som skuggades från solen av grenarna och löven. Min far stannade, sträckte sig upp och började slita apelsiner från det närmaste trädets nedre grenar. Han verkade arg när han slet loss apelsinerna från trädet, och grenarna verkade arga när de gungade upp och ner. Han slängde apelsinerna i picknickkorgen som min mor höll. Ibland missade han, och då sprang jag efter apelsinerna och la dem i korgen. Min far gick från träd till träd, slet i de nedre grenarna och kastade apelsinerna i picknickkorgen.

”Daddy, vi har så det räcker nu”, sa min mor.

”I helvete heller.” Han fortsatte plocka.

Så dök en man upp, en mycket lång man. Han höll i ett gevär.

”Nå, gosse, vad har du för dej?”

”Jag plockar apelsiner. Här finns gott om apelsiner.”

”Det är mina apelsiner. Säg nu åt er fru att hålla ut dom, hör ni det.”

”Det finns massor med jävla apelsiner. Ni saknar inte några få jävla apelsiner.”

”Jag tänker inte sakna *några* apelsiner. Säg åt er fru att hålla ut dom.”

Mannen riktade geväret mot min far.

”Häll ut dom”, sa min far till min mor.

Apelsinerna rullade ut på marken.

”Ge er nu iväg från min fruktträdgård”, sa mannen.

”Ni behöver inte alla dom här apelsinerna.”

”Jag vet vad jag behöver. Försvinn härifrån nu.”

”Killar som ni skulle hängas!”

”Det är jag som är lagen här. Stick iväg nu!”

Mannen höjde geväret igen. Min far vände sig om och började gå ut ur apelsinlunden. Vi följde efter honom och mannen följde efter oss. Så steg vi in i bilen, men det var en sån där gång då den inte ville starta. Min far steg ur bilen för att veva igång den. Han vevade två gånger och den startade inte. Min far började svettas. Mannen stod vid väggkanten.

”Sätt igång den där jävla kexburken!” sa han.

Min far gjorde sig klar att veva igen. ”Vi är inte på er mark! Vi kan stanna här så länge vi fan har lust!”

”I helvete heller! Se till att få *iväg* den där kärran härifrån, och det kvickt!”

Min far vevade igen. Den hostade till, och stannade sen. Min mor satt med den tomma picknickkorgen i knät. Jag vågade inte titta på mannen. Min far vevade på handtaget igen och motorn gick igång. Han hoppade in i bilen och började rycka i växelspaken.

”Kom inte tillbaka”, sa mannen. ”för nästa gång kommer ni inte undan lika lätt.”

Min far körde iväg med T-Forden. Mannen stod fortfarande på vägen. Min far körde väldigt fort. Sen saktade han ner och gjorde en U-sväng. Han körde tillbaka dit där mannen stått. Mannen var borta. Vi körde iväg i full fart, ut ur apelsinlundarna.

”Jag kommer tillbaks nån dag och fixar den där jäveln”, sa min far.

”Daddy, ikväll ska vi äta en riktigt god middag. Vad vill du ha?” frågade min mor.

”Fläskkotletter”, svarade han.

Jag hade aldrig sett honom köra bilen så fort.

3

Min far hade två bröder. Den yngre hette Ben och den äldre John. Båda var alkoholister och slarvers. Mina föräldrar talade ofta om dem.

”Ingen av dom är nånting värd”, sa min far.

”Du kommer helt enkelt från en dålig familj, daddy”, sa min mor.

”Och *din* bror är inte värd ett skit han heller!”

Min morbror var i Tyskland. Min far talade ofta illa om honom.

Jag hade ännu en onkel, Jack, som var gift med min faster Elinore. Jag hade aldrig träffat vare sig onkel Jack eller faster Elinore, för de och min far var osams.

”Ser du ärret på min hand?” frågade min far. ”Nå, där stack Elinore mej med en vass penna när jag var liten. Ärret har aldrig gått bort.”

Min far tyckte inte om människor. Han tyckte inte om mig. ”Barn ska synas och inte höras”, sa han till mig.

Det var en tidig söndagseftermiddag utan farmor Emily.

”Vi borde åka och hälsa på Ben”, sa min mor. ”Han håller på att dö.”

”Han lånade alla dom där pengarna av Emily. Så gjorde han av med dom på spel och kvinnor och borsten.”

”Jag vet, daddy.”

”Emily kommer inte att ha några pengar kvar när hon dör.”

”Vi borde ändå hälsa på Ben. Dom säger att han bara har ett par veckor kvar.”

”Allright! Allright! Vi åker väl då!”

Så vi klev in i T-Forden och körde iväg. Det tog en stund, och min mor måste stanna för att köpa blommor. Det var en lång körning bort till bergen. Vi kom till kullarna vid bergens fot och tog den vindlande lilla bergsvägen upp. Farbror Ben låg på ett sanatorium däruppe och dog sen av tbc.

”Det måste kosta Emily en massa pengar att låta Ben vara häruppe”, sa min far.

”Leonard kanske hjälper till.”

”Leonard har ingenting. Det har han druckit upp och givit bort.”

”Jag tycker om farfar Leonard”, sa jag.

”Barn ska synas och inte höras”, sa min far. Så fortsatte han: ”Åh, den där Leonard, han var bara snäll mot oss barn när han var full. Då skojade han med oss och gav oss pengar. Men nästa dag när han var nykter var han den elakaste människan i världen.”

T-Forden klättrade fint uppför bergsvägen. Luften var solig och klar.

”Här är det”, sa min far. Han navigerade in bilen på sanatoriets parkeringsplats och vi klev ur. Jag följde efter min mor och far in i byggnaden. När vi kom in i farbror Bens rum satt han upprätt i sängen och stirrade ut genom fönstret. Han vände på huvudet och såg på oss när vi kom in. Han var en mycket vacker man, smal med svart hår, och mörka ögon som lyste med ett glittrande ljus.

”Hej, Ben”, sa min mor.

”Hej, Katy.” Så såg han på mig. ”Är det här Henry?”

”Ja.”

”Sätt er.”

Min far och jag satte oss.

Min mor stod kvar. ”Dom här blommorna, Ben. Jag ser ingen vas.”

”Vilka fina blommor, tack, Katy. Nej, det finns ingen vas.”

”Jag går och hämtar en vas”, sa min mor.

Hon lämnade rummet med blommorna i handen.

”Var har du alla dina flickvänner nu då, Ben?” frågade min far.

”Dom kommer hit och hälsar på.”

”Visst.”

”Dom kommer hit och hälsar på.”

”Vi är här för att Katherine ville träffa dej.”

”Jag förstår det.”

”Jag ville också träffa dej, farbror Ben”, sa jag. ”Jag tycker du är en väldigt snygg man.”

”Snygg som mitt arsel”, sa min far.

Min mor kom in i rummet med blommorna i en vas.

”Här, jag ställer dom på bordet här vid fönstret.”

”Det var vackra blommor, Katy.”

Min mor satte sig ner.

”Vi kan inte stanna så länge”, sa min far.

Farbror Ben stack in handen under madrassen och när hans hand kom fram igen höll den i ett paket cigaretter. Han tog ut en cigarett, drog eld på en tändsticka och tände den. Han drog ett långt bloss och blåste ut röken.

”Du vet att du inte får röka”, sa min far. ”Jag fattar nog hur du får tag i dom. Dina dom där fnasken tar hit dom åt dej. Men jag ska tala med läkarna om saken, och jag ska få dom att sluta släppa in dina fnask här!”

”Du ska inte ett skit”, sa min farbror.

”Jag har god lust att slita den där cigaretten ur mun på dej!” sa min far.

”Du har aldrig haft nån god lust”, sa min farbror.

”Ben”, sa min mor, ”du borde inte röka, det tar livet av dej.”

”Jag har levt ett bra liv”, sa min farbror.

”Du har aldrig levt nåt bra liv”, sa min far. ”Ljuga, supa, låna och hora. Du har inte arbetat en enda dag i hela ditt liv! Och nu håller du på att dö 24 år gammal!”

”Det har varit rätt bra”, sa min farbror. Han tog ännu ett djupt bloss på sin Camel och andades ut röken. ”Vi går härifrån”, sa min far. ”Den här mannen är galen!”

Min far reste sig. Sen reste sig min mor. Sen reste jag mig.

”Adjö, Katy”, sa min farbror, ”och adjö, Henry.” Han såg på mig för att visa vilken Henry.

Vi följde efter min far genom sanatoriets korridorer och ut på parkeringsplatsen till T-Forden. Vi klev in, den gick igång, och vi gav oss iväg nerför den vindlande vägen ut ur bergen.

”Vi borde ha stannat längre”, sa min mor.

”Vet du inte att tbc smittar?” frågade min far.

”Jag tyckte han var väldigt snygg”, sa jag.

”Det är sjukdomen”, sa min far. ”Den får dom att se ut så där. Och förutom tbc:n har han skaffat sej en massa andra saker också.”

”Vad då för saker? frågade jag.

”Det kan jag inte tala om”, sa min far. Han styrde sin T-Ford nerför den vindlande bergsvägen medan jag undrade över den saken.

En annan söndag satte vi oss i T-Forden för att leta reda på min farbror John.

”Han har inga ambitioner”, sa min far. ”Jag förstår inte hur han kan gå rak i sin jävla rygg och se folk i ögonen.”

”Jag önskar att han inte tuggade tobak”, sa min mor. ”Han spottar ut soppan överallt.”

”Om det här landet var fullt av män som han skulle kineserna ta över och vi skulle sköta tvätten ...”

”John har aldrig haft nån chans”, sa min mor. ”Han rymde hemifrån så tidigt. Du fick i alla fall gå igenom high school.”

”College”, sa min far.

”Var då?” frågade min mor.

”University of Indiana.”

”Jack säger att du bara har gått i high school.”

”*Jack* gick bara i high school. Det är därför han sköter dom rikas trädgårdar.”

”Kommer jag nånsin att fa träffa min farbror Jack?” frågade jag.

”Låt oss först se om vi kan hitta din farbror John”, sa min far.

”Vill kineserna verkligen ta över landet?” frågade jag.

”Dom där gula jävlarna har väntat i århundraden på att få göra det. Vad som har hindrat dom är att dom har varit upptagna med att slåss med japsen.”

”Vilka är bäst på att slåss, kineserna eller japsen?”

”Japsen. Problemet är att det finns för många kineser. När man dödar en kines delar han sej mitt itu och blir två kineser.”

”Hur kommer det sej att dom har gult skinn?”

”För att istället för att dricka vatten dricker dom sitt eget piss.”

”Daddy, *säj* inte så till pojken!”

”Säj då åt honom att sluta fråga en massa.”

Vi körde vidare, ännu en varm dag i Los Angeles. Min mor hade en av sina snygga klänningar och en snoffsig hatt. När min mor klätt upp sig satt hon alltid rak och mycket stel i halsen.

”Jag önskar vi hade så mycket pengar att vi kunde hjälpa John och hans familj”, sa min mor.

”Det är inte mitt fel om dom inte har nån potta att pissa i”, svarade min far.

”Daddy, John var med i kriget precis som du. Tycker du inte han förtjänar nånting?”

”Han steg aldrig i graderna. Jag blev översergeant.”

”Henry, alla dina bröder kan inte vara som du.

”Det är inget jävla *krut* i dom! Dom tror dom kan få allting gratis!”

Vi körde ett stycke till. Farbror John och hans familj bodde vid en liten gårdsplan. Vi gick över den spruckna trottoaren fram till en hängig veranda och min far tryckte på knappen. Klockan ringde inte. Han knackade, högljutt.

”Öppna! Det är snuten!” skrek min far.

”Daddy! Sluta!” sa min mor.

Efter vad som föreföll en lång stund öppnades dörren en aning. Sen öppnades den en bit till. Och vi fick syn på min faster Anna. Hon var mycket mager, hennes kinder var insjunkna och hon hade påsar under ögonen, svarta påsar. Hennes röst var också tunn.

”Åh, Henry ... Katherine ... kom in, för all del ...”

Vi följde efter henne in. Där fanns väldigt få möbler.

I en frukosthörna stod ett bord och fyra stolar, och så fanns det två sängar. Min mor och far satt på var sin stol. Två flickor, Katherine och Betsy (jag fick reda på vad de hette senare) stod vid vasken och turades om att försöka skrapa jordnötssmör ur en nästan tom burk.

”Vi åt just lunch”, sa min faster Anna.

Flickorna kom fram med små klickar jordnötssmör som de bredde på gamla torra brödsivor. De fortsatte titta i burken och skrapa ur den med kniven.

”Var är John”, frågade min far.

Min faster satte sig matt ner. Hon såg mycket svag ut och var mycket blek. Hennes klänning var smutsig, hennes hår okammat, hon var trött och ledsen.

”Vi har väntat på att han skulle höra av sej. Vi har inte sett honom på ett bra tag.”

”Vart har han tagit vägen?”

”Jag vet inte. Han bara gav sej iväg på sin motorcykel.”

”Det enda han tänker på”, sa min far, ”är sin motorcykel.”

”Är det här Henry junior?”

”Ja.”

”Han bara tittar. Vad tyst han är.”

”Det är så vi vill ha honom.”

”I dom lugnaste vattnen går fiskarna djupast.”

”Inte hos den här. Det enda som går djupt hos honom är hålena i örona.”

De två flickorna tog sina brödsivor och gick ut och satte sig på yttertrappan för att äta dem. De hade inte tilltalat oss. Jag tyckte dom var riktigt fina. De var magra som sin mor men de var ändå rätt söta.

”Hur mår du, Anna?” frågade min mor.

”Jag mår bra.”

”Anna, du ser inte frisk ut. Jag tror du behöver äta upp dej.”

”Varför sitter inte pojken eran ner?” sa min faster. ”Sätt dej, Henry.”

”Han tycker om att stå”, sa min far. ”Det blir han stark av. Han tränar för att slåss mot kineserna.”

”Tycker du inte om kineserna?” frågade min faster.

”Nä”, svarade jag.

”Nå, Anna”, frågade min far, ”hur går det med saker och ting?”

”Förfärligt, egentligen ... Värden tjarar om hyran. Han blir väldigt otrevlig. Han skrämmer mej. Jag vet inte vad jag ska ta mej till.”

”Jag har hört att snuten är efter John”, sa min far.

”Han har inte gjort nåt farligt.”

”Vad har han gjort?”

”Han gjorde några falska tiocentare.”

”*Tiocentare?* Jesus Kristus, vad är *det* för framåtanda?”

”John menar egentligen inte att göra nåt illa.”

”På mej verkar det som om han inte ville göra *nånting alls*.”

”Det skulle han om han kunde.”

”Visst. Och om en groda hade vingar, skulle den inte slita häcken av sej på att hoppa omkring!”

Sen blev det tyst och där satt de. Jag vände på huvudet och tittade ut. Flickorna var borta från verandan, de hade gått iväg någonstans.

”Kom och sätt dej, Henry”, sa min faster Anna.

Jag stod kvar. ”Tack, det går bra så här.”

”Anna”, frågade min mor, ”är du säker på att John kommer tillbaks?”

”Han kommer tillbaks när han tröttnar på hönorna”, sa min far.

”John älskar sina barn ...”, sa Anna.

”Jag har hört att snuten är efter honom för nåt annat.”

”Vad då?”

”Våldtäkt.”

”Våldtäkt?”

”Ja, Anna, jag har hört nåt om det. Han var ute och körde motorcykel en dag. Det var en ung tjej som var ute och liftade. Hon satte sej bakpå hans motorcykel och plötsligt när dom körde där så fick John syn på ett tomt garage. Där körde han in och stängde dörren och våldtog flickan.”

”Hur fick du reda på det?”

”Fick reda på? Snuten kom och berättade det för mej, dom frågade mej var han var nånstans.”

”Talade du om det?”

”Varför det? För att få honom i fängelse så han kan smita från sitt ansvar? Det skulle han allt bra gärna vilja.”

”Jag har aldrig tänkt på det sättet.”

”Inte så att jag gillar våldtäkt ...”

”Ibland kan man inte rå för vad man gör.”

”Va?”

”Jag menar, när barna hade kommit, och med den här sortens liv, bekymmer och annat ... jag ser inget vidare ut längre. Han fick se en ung flicka, han tyckte hon såg snygg ut ... hon klev på hans motorcykel, du vet, hon la armarna om honom ...”

”Va?” frågade min far. ”Vad skulle du gilla att bli våldtagen?”

”Jag skulle nog inte tycka om det.”

”Nå, den där unga flickan tyckte säkert inte heller om det.”

En fluga dök upp och snurrade runt kring bordet. Vi följde den med ögonen.

”Här finns ingenting att äta”, sa min far. ”Flugan har kommit till fel ställe.”

Flugan blev allt djärvare. Den flög surrande i allt trängre cirklar. Ju närmre den kom, desto högre blev surrandet.

”Du tänker väl inte tala om för polisen att John kanske kommer hem?” frågade min faster min far.

”Jag tänker inte låta honom komma undan så lätt”, sa min far.

Min mors hand for hastigt ut. Den slöts och hon la ner handen på bordet igen.

”Jag fick den”, sa hon.

”Fick vadå?” frågade min far.

”Flugan”, log hon.

”Jag tror dej inte ...”

”Ser du flugan någonstans? Flugan är borta.”

”Den flög iväg.”

”Nejdå, jag har den i handen.”

”Ingen kan vara så snabb.”

”Jag har den i handen.”

”Skitsnack.”

”Du tror mej inte?”

”Nej.”

”Gapa.”

”Alright.”

Min far gapade och min mor kupade handen över hans mun. Min far for upp och tog sig om strupen. ”JESUS KRISTUS!”

Flugan kom ut ur hans mun och började cirkla kring bordet igen.

”Nu räcker det”, sa min far, ”nu åker vi hem!”

Han reste sig och gick ut genom dörren och nerför gången och klev in i T-Forden och bara satt där mycket stel och såg farlig ut.

”Vi tog med oss några konservburkar”, sa min mor till min faster. ”Jag är ledsen att det inte är pengar, men Henry är rädd att John skulle använda det till gin, eller till bensin till motorcykeln. Det är inte mycket: soppa, köttstuvning, ärter ...”

”Åh, tack snälla Katherine! Tack båda två ...”

Min mor reste sig och jag följde efter henne. Två lådor med konserver stod i bilen. Jag såg min far sitta där alldeles stel. Han var fortfarande arg.

Min mor räckte mig den mindre lådan med burkar. Sen gick hon iväg med den stora lådan och jag följde efter henne tillbaka in på gårdsplanen. Vi satte ner lådorna i matvrån. Faster Anna kom dit och plockade upp en burk. Det var en burk ärter, etiketten var full av små runda gröna ärter.

”Det här är ju underbart”, sa min faster.

”Anna, vi måste gå. Henry är skakad i sin värdighet.”

Min faster slog armarna om min mor. ”Allting har varit så förfärligt. Men det här är som en dröm. Vänta tills flickorna kommer hem. Vänta tills flickorna får se alla dom här burkarna med mat!”

Min mor kramade min faster tillbaka. Sen släppte de varandra.

”John är ingen dålig människa”, sa min faster.

”Jag vet”, svarade min mor.

”Adjö då, Anna.”

”Adjö, Katherine. Adjö, Henry.”

Min mor vände sig om och gick ut genom dörren. Jag följde efter. Vi gick bort till bilen och klev in. Min far startade bilen.

När vi körde iväg såg jag min faster stå i dörren och vinka. Min mor vinkade tillbaka. Min far vinkade inte tillbaka. Inte jag heller.

PS

Afterword

BUKOWSKI ÄR EN HERRELÖS HUND

När det blir eftermiddag är det äntligen dags för den första nattvarden. På väg till kyrkan tänker den där mannen, som Bukowski skapat av sig själv, på bikten. Och på att det är synd att inte hundar kan komma till himlen, för man måste vara döpt för att komma dit. Kanske ska han döpa den där herrelöse hunden som slår följe med honom?

Och sedan, under bikten? Om man står där på knä och försöker komma på något fult man gjort, men inte får fart på något? Okej, man kan alltid säga att man sparkat på sin far. Att man snott från sin mor. För det kan prästen svälja. Men inte det sista erkännandet, det som handlar om att man döpt en hund.

Charles Bukowskis *Min oskuld och Pearl Harbor* – som dediceras till alla slags fäder – kretsar kring just det: Var går gränsen? Vart går gränsen?

På ett fönsterlöst hotellrum vid Hötorget i Stockholm där grannen spelar badkarsmusik, som Bukowski skulle ha uttryckt det, läser jag den här barndomsberättelsen. Jag har läst den förr. Med det menar jag verkligen förr. För länge sedan. När jag var en annan och Bukowski var den han alltid verkar ha varit.

Det är åtminstone vad jag kan påstå.

Wikipedia påstår det här:

Henry Charles Bukowski, född 16 augusti 1920 i Andernach, Rheinland-Pfalz, död 9 mars 1994 i Los Angeles, Kalifornien, var en tysk-amerikansk poet och författare. Bukowski influerades starkt av geografin och atmosfären i sin hemstad Los Angeles, och kännetecknas av en tonvikt på det vardagliga livet för fattiga och marginaliserade amerikaner, skrivandet, alkohol, förhållanden till kvinnor, arbetets slit, och travsport. Bukowski skrev tusentals dikter, hundratal noveller och sex romaner, tills det att han till slut hade 60 böcker i tryck. Han gjorde sig känd för en grov och hänsynslös stil. Framför allt kommer denna till uttryck i de fyra självbiografiska romanerna om Henry Chinaski (samtliga översatta till svenska). Bukowski bejakade en svart syn på livet, med en varm syn på kvinnan, spriten och de på samhällets botten. I de flesta TV-inslag som finns om Bukowski är han kraftigt berusad. I sina böcker beskriver han samhället från de plågades perspektiv, han skildrar verkligheten sådan som den tedde sig för dem som levde i dåtidens slum.

Jag önskar att jag kunde se ut. Här inne ser jag, när jag lyfter blicken från Bukowskis berättelse, flaskor med whisky och konjak och vodka och öl. Och erbjudandet om vuxenfilm. Slummen kan bo i alla rum och utrymmen. Och Bukowski har bott med mig på många ställen, just för att han inte för(e)ställer sig.

Jag har Bukowski under armen i Härlanda kyrka i Göteborg, nära där jag bodde med min familj. Kyrkan och jag är så gott som jämngamla. Den här kyrkan i brunrött